दुष्टि *f.* Verderbnis, Bösartigkeit.
दुष्टुति *f. s.* दुःष्टुति.
दुष्परिहंतु schwer zu vertilgen, dauerhaft.
दुष्पार schwer zu durchschiffen, zu überwinden, zu vollbringen.
दुष्प्रणीत schlecht geleitet; *n.* schlechtes Benehmen, Unklugheit.
दुष्प्रधर्ष unantastbar, unnahbar.
दुष्प्रयुक्त falsch angewandt.
दुष्प्रसह schwer zu ertragen, schwer bezwinglich, unwiderstehlich.
दुष्प्रसाद *u.* °न schwer zu versöhnen.
दुष्प्राप *u.* °ण schwer zu erreichen.
दुष्प्रेक्ष *u.* °णीय schwer *o.* hässlich zu schauen.
दुष्मन्त *m.* = *folg.*
दुष्यन्त *m. N. eines Königs, des Gatten der Çakuntalâ.*
दुःषन्त *m.* = *vor.*
दुःष्टुति *u.* दुःष्टुति *f.* ein falsches *o.* schlechtes Loblied.
दुःष्वप्न्य *n.* schlechter Schlaf *o.* Traum.
दुस्तर schwer zu überschreiten *o.* zu überwinden.
दुस्तरण, *f.* ई *dass.*
दुस्थ *u.* दुस्थित *s.* दुःस्थ *u.* दुःस्थित.
दुःसह schwer zu tragen, unerträglich, unwiderstehlich.
दुःसाध्य schwer zu vollbringen.
दुःस्थ *u.* दुःस्थित in übler Lage befindlich, schlimm daran, elend, unglücklich, arm.
दुःस्थिति *f.* üble Lage, Not.
दुःस्पर्श schwer *o.* unangenehm zu berühren.
दुःस्पृश *dass.*
दुःस्वप्न *m.* ein böser Traum.
1. दुह्, दोग्धि, दुग्धे, दुहति, °ते, दोहति, °ते, दुह्यति, °ते melken (*auch übertr.*); milchen, spenden, gewähren. *p.p.* दुग्ध gemolken, ausgesogen, ausgebeutet. *Caus.* दोहयति, °ते melken (lassen). *Desid.* दुदुक्षति *u.* दुधुक्षति melken wollen. वि प्र aussaugen. सम् (zusammen) melken *o.* milchen.
2. दुह *u.* दुह (—°) melkend; milchend, spendend.
दुहि = 1. दुह (*g.*).
दुहितर् *f.* Tochter.
दुहितामातर् *f. Du.* Tochter und Mutter.
दूढ्य schwer zu täuschen, untrüglich.
दूडाश unfromm, gottlos.
दूढी böse gesinnt.
दूणाश unerreichbar.
1. दूणाश *dass.*
2. दूणाश unvergänglich, beständig.
दूत, *f.* ई (*auch* दूति) Bote, -in, Unterhändler, -in.
दूतक, *f.* दूतिका *dass.*
दूतकर्मन् *u.* दूतत्व *n.* Botenamt.
दूत्य *n.*, दूत्या *f. dass.*, Botschaft.
दून *s.* 1. दु.
दूर fern, weit von (*Abl. o. Gen.*); *n.* die Weite, Ferne (*in Raum u. Zeit*); *auch adv.* weit, fernhin, hoch hinauf, tief hinab. दूर (°—) *dass.* दूरेण fern, aus der Ferne (*Compar.* दूरतरेण *mit Gen.*). दूरात् aus der Ferne, von fern, fernhin. दूरे in der Ferne, weit weg (*Comp.* दूरतरे *mit Abl.*).
दूरंआधी sich in die Ferne sehnend.
दूरकम् *adv.* in die Ferne; °के in der F.
दूरग weithin gehend, entfernt.
दूरगत weit fortgegangen.
दूरंगम in die Ferne gehend.
दूरतस् *Adv.* von fern, fern, weit weg, nicht da, *mit* भू fern bleiben.
दूरत्व *n.* das Fernsein.
दूरदर्शन (nur) in der Ferne zu sehen.
दूरदर्शिन् in die Ferne sehend.
दूरपथ *m.* ein weiter Weg, die Ferne.
दूरपातिन् weit fliegend.
दूरभाव *m.* das Fernsein.
दूरवर्तिन् fern weilend.
दूरविलम्बिन् tief (*eig.* weit) herabhängend.
दूरसंस्थ in der Ferne befindlich.
दूरसूर्य weit von der Sonne entfernt (*eig.* die Sonne weit habend).
दूरस्थ *u.* दूरस्थित = दूरसंस्थ.
दूराकृष्ट weit ausgespannt.
दूरारूढ hoch (*eig.* weit) gestiegen.*
दूरारोहिन् *dass.*
दूरालोक *m.* Anblick von weitem, grofse Ferne.